

Katona Kálmán

OSZTÁLYTALÁLKOZÓ

Legvégül megmaradtunk ketten
kezdhetjük – sűgta – önmagába
görbül a tér hogy elveszíthessék
értelmüket fogalmaink mint
öregedés vagy kizökkent idő.

Kísérlet közben a tanterem
körbefordult („we skipped
teh light fandango”)
szűkölt üvöltött
egyszerre pürgött
dőlt forgott minden
irányba e6erkilencszáz-

hetvennégy májusa és
tintakék köpenyünk
szertárszagán át a hársak
(ne kérdezz semmit csak
lélegezz mélyen mintha úsznál)
fogd a kezem:

Láss színről színre
ne félj amikor magad maradsz
ne félj amikor találkozunk –

Csak ez az átható
égetthús-szagunk ne volna
s múltunk gézkötései
falon padon
padlón mindenfelé.

Katona Kálmán

BALATONSZEMES

(filmvázlat)

Leszáll az állomáson
megáll a lámpátlan csendben
a betört ablakú koraestben.
Vonata épp csak megvárta
amíg a peronra lépett.

Ma újra ötödik nap. Fényből inget
tép magára. Hűvösödik. Hetvenhattól
újrakezdik visszszámolnak.
Fekete vitorlák vonulnak
felhőnek a szemesi égre.

Sziszegésektől marásoktól
homloka s háta egyetlen seb.
Indulatát szigorra préselt szájjal
pattogó szavanként ugyanazok ellen.

Mert ma még sűrűbb a köd.

S holnap sem nevezek hidat el róla.
Se mosóport sem utcát.
Izgága fűszálak súgják majd nevét
s a kövek közé bújt rozsdarózsák.

Körbefordul az állomás
üres poros színházi díszlete
hogy felragyoghassanak
az égbolt zárófényei.
Függöny. Elmúlt. Történelem.

A túloldalról szemmel tartva mindent
összeszorított szájjal ima nélkül
megadatnak a mindennapi
kivégzőosztatok.